

Коледа приближаваше. Снегът бе навалял. Едно малко подбалканско село кипеше от празнично оживление. От дворовете на селяните се чуваха предсмъртните стенания на шопарите и радостните викове на техните касапи. По улиците играеха деца в зимна ваканция. В местното ханче се бяха събрали мъжете да се почерпят с повод и без повод, а един от тях реши, че му е топло и се съблече, като остана само по панталон, гордо демонстрирайки резултата от прекомерната консумация на шкембе чорба и бира. В селския магазин се бяха струпали жените, които пазаруваха в последния момент продукти за коледната трапеза. Към него се бе отправила и една прегърбена фигура, подпирайки се на дървен бастун, навлечена с вълнени дрехи и със забрадка. Това бе баба Иванка или Ванка, както ѝ викаха в селото. Старицата живееше сама вече двадесет години в една къща – кирпичена, с дървени прозорци, чиято боя се бе олющила. Имаше син и дъщеря, но живееха в чужбина и рядко си идваха в България. Сама жена се научава да се справя с всякакви трудности и баба Ванка беше станала като костелив орех – под здравата черупка на издръжливото ѝ тяло душата съхнеше. Често се случваше да удари някого с бастуна, който се бе напукал от прекомерната експлоатация. Не гледаше домашни животни освен една коза, за която баба Иванка все се шегуваше, че ще я надживее. Разполагаше само със седем лева, а до пенсия оставаха две седмици. 183 лева и 20 стотинки, това ѝ бе отплатата за 40 - годишния трудов стаж и въпреки немотията все се справяше някак.

Най-сетне стигна до магазина и като видя как Ганка, Пенка и Дона си правят моабет с касиерката, бавейки опашката, ѝ кипна кръвта. С невероятна за нейните години ловкост тя мина покрай чакащите, застана зад samozабравилите се бъривки и ги халоса с бастуна по гърбовете. А после пусна в употреба лютия език, с който се слави този край, и майчиците и на трите нахални дами пострадаха. След като приключи с разправията, баба Ванка намести забрадката си, тропна с бастун по земята и ги изгони от магазина, както пъди овце. Веднага след това отиде при касиерката и купи каквото можа със седем лева, а останалото помоли да ѝ го дадат на вересия. Под нейното име се беше проточил вече дълъг списък в тефтера на длъжниците.

Прибра се вкъщи, седна на леглото, махна забрадката от главата си и се захвана с плетката, като се надяваше да довърши терлиците преди Коледа. Не успя и два реда да изплете, тъй като заспа в седнало положение.

Сутринта донесе на баба Иванка скръбна вест. Козата се бе споминала през нощта. Това натъжи старицата много, защото единствената жива душа, с която делеше дома си, вече я нямаше. Денят ѝ мина бързо: изчисти снега от пътеката до клозета, сготви си постна яхния, довърши терлиците, а когато ги обу, усмивка опъна сбръчканото ѝ лице.

Стъмни се. Старата жена си сипа от яхнията в дълбока купа, седна на масата и засърба. Телефонът звънна. От другата страна на линията се чуваше познат глас, който не бе чувала от 2 години. Синът ѝ. Внезапно напряха сълзи в очите на старицата - потече душата ѝ. Още преди да продума, ослепителна светлина озари прозореца на къщата. Тя остави телефонната слушалка, облече едно елече и изприпка навън, за да разбере какво става. И ако сълзите не ѝ пречеха, щеше да види, че една кола спира пред къщата, а от нея излизат 7 човека, от които 3 деца. Чу обаче женски глас и неочакваното:

- Весела Коледа, майко...